

Fjellvåken

Medlemsavis for Troms Turlag • nr. 1 - 2019 - 41. årgang

Solceller i våre hytter
Norsk Folkehjelp, alltid til tjeneste!
Rostahyttene

Naturopplevelser for livet

Troms Turlag

25. februar

Årsmøtet i Troms Turlag

Årsmøtedeltakerne. Fotograf: Pål Tengesdal

Av Jorunn Mørkved

Møtet ble holdt på Quality Saga Hotell. Oppmøtet var svært godt, 75 deltakere.

Leder Hilde Grimstad var forsinket pga. uvær, og nestleder Randi Børresen ønsket velkommen. Første post på programmet var utdeling av TT's æresbevisning Den gyldne varde. Dette ble en svært hyggelig start på årsmøtet og en viktig påminning om hvor avgjørende den frivillige innsatsen fra dugelige TT-ildsjeler er. De som ble hedret var:

Tine Mikkelsen: Hun er sommerturlleder og har vært ansvarlig i Barnas Turlag gjennom mange år. Arrangementene hennes har

vært kreative og populære: Astronomitur, Sandøyatur, badetur, skøytedisco, «Velkommen til sola», bygging av gapahuk på Eidhaugen. Det har vært stor oppslutning om arrangementene, noen ganger over 100 deltakere. I arbeidet med BT har hun hatt god støtte i egen familie.

Pål Tengesdal: Har vært styremedlem i TT sia 2008. Pål har vært primus motor i Merkeutvalget i mange år og har sørga for oppgradering av merking, både med maling og skilt. Under hans ledelse har det også blitt utført mye klipping. Pål har også deltatt i å arrangere astronomitur til Skibotn, vært instruktør på kart- og GPS-kurs, og vært TT-representant i Ti-på-topp. Han har vært delaktig i to bokprosjekt: Turboka i 2015 og Vinterturboka i 2018

Fra v: Avtroppende leder Hilde Grimstad, Pål Tengesdal, Tine Mikkelsen og Bjørnar Seljehaug. **Fotograf:** Nina Cheetham

Fra v møteleder Christine Smith Simonsen, Pål Tengesdal, Randi Børresen, Hilde Grimstad, Inger Lise Kveldro (ny), Arnulf Sørum, Kjersti Bakken, Stig Kristian Sørensen (gjenvolgt). **Fotograf:** Nina Cheetham

Bjørnar Seljehaug: I sin tid var han tilsyn på Gappohytta og i yngre år turlleder på felles-turer. Han er leder i Veterangruppa på 3. året og har på kort tid utvikla den til å bli den mest aktive i TT. Fra å arrangere en lokal tur per måned, arrangeres det nå fire turer per måned, fast dag og ulike traseer. Hver fjerde uke har de samling på Turlagskontoret. Han har fått i stand ymse ekskursjoner og standard for sikkerhetskurs. Hvert år arrangeres det en større tur.

Christine Smith Simonsen ledet årsmøtet stødig i Hilde Grimstads fravær.

Årsberetning, regnskap og budsjettforutsetninger ble godkjent uten innsigelser.

Årsmøtet godkjente at TT selger Ventebua i Dividalen for kr 15 000 til Øvre Dividalen Nasjonalpark og landskapsvernområde.

Et innsendt forslag fra Morten O. Olsen til årsmøtet vedrørende hund på TT sine hytter, gjorde at styret i TT skrev et motforslag. I forkant av årsmøtet møttes de to partene og gjennomdiskuterte uenighetene. Utfallet av diskusjonen ble at begge parter trakk sine forslag og sammen utarbeidet et kompromissforslag til årsmøtet: Styret, i samarbeid med Hytteutvalget, utarbeider en hand-

lingsplan for bedre tilrettelegging for hund på hyttene. Forslaget til Morten O. Olsen m.flere hensyntas i styrets videre arbeid. Handlingsplan vedtas av styret i TT.

Forslaget ble godtatt med et trygt flertall.

Hilde Grimstad ønsker å gå av etter to perioder. I avskjedstalen vektla hun at TT har et godt team av ansatte og tillitsvalgte som fører til et høyt aktivitetsnivå i laget. Hun nevnte stor aktivitet i de ulike gruppene og framhevet den store dugnadsinnsatsen i forbindelse med «Monsen på tur».

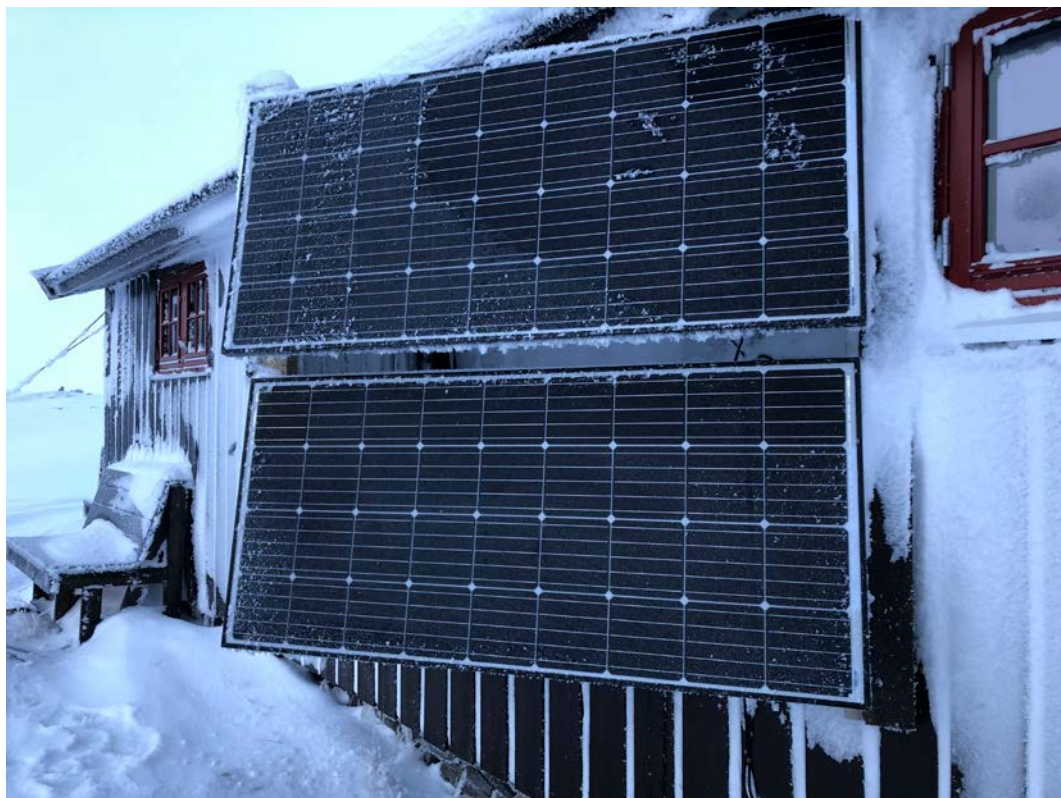
Hilde hadde lært mye i de fire årene som leder og understreket betydninga av å gjennomgå rutiner i forbindelse med dugnader o.l. Det skal være trygt å delta på dugnad!

Hilde fikk sjølsagt den aller største blomsterbuketten, overrakt med gode ord av påtroppende ledet Arnulf Sorem.

Den nye lederen presenterte seg for øvrig slik: Alltid på tur. For mange år sia ble han vervet inn i Barnas Turlag, der han ble i ti år. Nå har han vært styremedlem i tre år. Han arbeider i Forlikrådet.

Årsberetningen inneholder mye interressant. Du finner den på <https://troms.dnt.no>

Solceller i våre hytter

Hvem har ikke kommet frem til en kald og mørk hytte og lett etter stearinlys. Det har sin sjarm det også, og vi skal overhodet ikke slutte med stearinlys på hyttene. Men vi ser dessverre for ofte svimerker etter stearinlys og søl på gulv og vegger etter uvettig bruk.

Som følge av et ønske om bedre standard på hyttene og å redusere brannfaren, har styret vært pådriver for å prøve ut solcelleanlegg på hytter til Troms Turlag.

Et ønske fra styret og hytteutvalget var at installasjon skulle gjøres på forsvarlig måte av elektrikere. Selv om 12V anlegg kan monteres av alle, ville vi ha dette gjort slik

at det blir så lite synlig som mulig. Det er valgt bruk av materiell som passer på de vegger det monteres, og deksler er, eller vil bli lakkert i en farge som passer på lyse/mørke vegger.

Etter vurderinger ble Trollvassbu og Gamle Gappo plukket ut som test-hytter. De har begge fjell i sør som forsinker direkte sollys på hytteveggene. Vi tester nå blant annet ut om vinkelen på panelene er korrekt.

Hva monterer vi?

Det viktigste er å bruke minst mulig strøm og det er derfor montert tidsur på hele anlegget. Det vil si ett tidsur på max 6 timer

for stue/kjøkkendelen, og ett tidsur på soverommene på max 1 time. Dette sikrer at lysene ikke blir stående på natta gjennom, eller etter man har forlatt hytta. Dette er mekaniske ur som må vris opp. Blir det for lav spenning på batteriene vil ikke anlegget fungere. Meld i så fall tilbake til turlagskontoret om dette.

Selv om det er montert batterier på tilsammen 610 Ah timer, kan de ikke tappes helt ned. Hvis alle lampene på Trollvassbu står på samtidig, taper de ned batteriet på ca 10 Ah på en time! Ladingen på en vinterdag nå i februar var på kun 1,2 Ah. Det betyr at det tar et par dager med godt dagslys på vinteren for å lade opp batteriet like mye som alle lysene bruker på kun 1 time!

Tilsynene på hyttene har mulighet til å lade opp anlegget ved bruk av aggregat, men frakt av bensin er ikke bare-bare med lang veg, eller vanskelig grunneierforhold.

Det blir leselys ved hver seng, og gangareal får lys i tak som styres av bevegelse.

På kjøkken monteres benkebelysning under overskap, og gjerne over koketopp. Stua blir lyst opp av veggglamper eller hengelamper. Det er også mulig å dimme disse lysene ned.

Det er ikke montert noen stikkontakter eller USB-uttak. Det vil eventuelt gjøres når vi vet om det er nok kapasitet på anlegget. Sørg for egne batterier til hodelykter og elektronisk utstyr du har med.

Gamle Gappo har fått solcellebelysning. Foto: Kristin Hofsfø

Det er montert inn sikringer og regulator i eget skap, disse må ikke røres.

Kommer du på en av hyttene og ser at solcellepanelene er snødd ned eller er tildekket av rim så ikke bruk skrape på dem. Børst snøen vekk forsiktig, og bruk etterpå en varm klut til å fjerne eventuelt rim.

Med god hjelp av gode elektriker-venner i TT så har vi brukt noen helger på å montere dette. Utfordringen går nå til andre elektrikere og installatører i Troms til å bidra med montering på flere hytter.

Av Morten Olsen

Piggtinden

Zapffe kan ta seg en bolle. Fire forsøk trengte han for å nå toppen av Piggtinden. FSG klarte det på første forsøk. Riktignok var det 98 år etter førstebestigerne og med moderne utstyr, men sånt blir for detaljer å regne.

Vi må tilbake til 20.mars 2017 for å finne starten på dette eventyret. Programmet for sommerhalvåret skal legges. Leder i FSG Harald Faste Aas har en snedig plan, han kaster nonchalant fram et forslag om en tur til Piggtinden. Datoen blir satt til 1. september. Tilfeldig? Neppe, dette er Haralds bursdag, men det er det ingen andre som tenker på da. Sammen med mange andre godbiter får turen plass på programmet.

Lørdag 1. september opprinner, og værgudene har virkelig lagt seg i selen for å feire Haralds bursdag. Det var regn på fredagen, det er meldt regn på søndag, men denne dagen er det strålende høstvær! Et ivrig turfølge legger i vei fra Tromsø kl. 06.00, fast bestemte på å nå toppen. Styremedlem og selvutnevnt hoffotograf Christoffer setter opp et friskt tempo, mens de to turlederne halser etter, en med kronisk småbarnsrelatert søvnunderskudd, den andre høy på en cocktail av koffein og paracet i et forsøk på holde forkjølelsen stangen.

Det er pustepause og lunsj på fortoppen på 1350 moh. Sola har begynt å snike seg rundt fjellet, og temperaturen har krøpet opp til behagelig. Dagens første vanskelighet består i å komme oss ned hakket på eggen, enkelt men eksponert. Etter en rappell på hele to meter fortsetter turen opp til innsteget til selve klatringa. Her har ikke sola rukket å komme til, og det er tydelig at Harald er født på høsten. Det er is på fjellet! Med

Zapffe friskt i minnet aner undertegnede at dette kan bli mer utfordrende enn ventet, men Harald blir jo 49, og en bursdagshilsen fra noe annet enn toppen duger ikke! Alle kommer opp uten uhell, selv om det er litt klaging over kalde fingre og glatt fjell. Vel oppe på toppen får vi igjen hilse på sola! Det er knapt en sky på himmelen, vi kan se ned på turlagets nyeste hyttesatsning i Lakselvdalen, over til breen på Jiehkkevárri, og den nydelige Otertind som reiser seg opp fra Signaldalen.

Asbjørn var den som kanskje sleit mest med den siste klatringa opp til toppen, og resten av gjengen lurte på hvorfor han ikke hadde satt igjen sekken nede som alle andre. Det måtte da være forferdelig tungt å klatre med den? Når han disker opp med sushi og champagne på toppen får pipa en annen låt, det var en grunn til at sekken var tung! FSG var kanskje ikke først på Piggtinden, men vi er ganske sikre på at ingen har inntatt et slikt måltid der før!

Strengt turledere vet at turen ikke er over før man er tilbake, og Asbjørn og resten får fem minutter på å fullføre sushien og gulpe ned siste rest av champagnen. Gruppebildet tas og hilsen til Harald sendes, før vi en og en dingler i tynne tau nedover fjellsida. Denne gangen er rappellen fulle 60 m og det føles langt mer seriøst. At sola har kommet høyt nok på himmelen til å begynne å smelte isen som ligger på fjellet og sende et regn av større og mindre isbiter nedover bidrar til at tidsskjemaet holdes.

Tilbake på fortoppen pakkes tauene vekk for dagen, nå skal de bare ligge i sekkene og mørne beina 1200 høydemeter ned. Etter omtrent 11 timer er vi tilbake ved parkeringa, alle godt fornøyde, og med en tydelig

plan for søndag: slappe av og nyte minnene fra gårdagens tur. Det gjør ingenting at det er meldt tåke og regnvær.

Hvem vet, kanskje blir det jubileumstur i 2020? Da er det 100 år siden toppen ble besteget for første gang, og så fyller jo Harald 51...

Av Øystein Thorvaldsen

Naiggáčohkka på grensa mellom Nordreisa og Kvænangen. Foto: Trond Østvang

Hvor godt kjent er du i Nord-Troms?

109 varierte turer. Det er Ut i Nord 2018. Noen av dem ligger i fjæra og nært der folk bor. Andre er langt mer krevende. Nettopp det er hensikten med vår populære turkassetrim. I år gjennomføres Ut i Nord for fjerde gang. Vi startet i 2015 med 75 turer og 338 deltakere. De som var med første året gjennomførte tett innpå fire tusen turer. I fjor hadde antall turer steget til 94. Gledeligst av alt er oppslutningen som peker bratt oppover. Fjorårets tur fristet 926 store og små turgåere ut på tur. Disse gjennomførte totalt 15187 turer.

Hva skal vi tørre å håpe på i år? Når det gjenstår en måned av Ut i Nord har vi registrert 1162 aktive deltakere. Så langt har 504 av disse gjort seg kvalifisert til årets Ut i Nord krus ved å gjennomføre minst 7 turer (6 for barn under 10 år).

En ting er i hvert fall sikkert, og det er at det er utrolig mye mektig og flott natur i Kvænangen, Kåfjord, Nordreisa og Skjervøy.

Ut i Nord er en perfekt mulighet til å gjøre seg bedre kjent både i egen kommune, men også i nabokommunene. Ofte trenger vi en ekstra «dytt bak» for å komme oss ut. Det fine med Ut i Nord er at vi på denne måten presenterer mye av det våre kommuner har å by på.

Ikke minst er Ut i Nord mye folkehelse. Vårt aller største og beste treningsstudio,

for å si det slik. Ingenting er mer naturlig enn naturopplevelser og det å være fysisk aktiv utendørs for den som vil komme i bedre form og gjøre noe med sin egen helse. Nettopp folkehelse er et viktig stikkord for vårt arbeid. Det er dessverre slik at vi skårer litt dårlig på statistikker der vi gjerne skulle kommet litt bedre ut. Mange av de som er med i Ut i Nord forteller at dette gjør godt for kroppen. Det er slik vi vil det skal være. Ut i Nord, gir deg mange fine naturopplevelser og er en god medisin for kropp og sjel. God tur!

Kort om Ut i Nord:

- ◊ Aktivitet for alle interesserte i regi av Nord-Troms Friluftsråd (Kvænangen, Kåfjord, Nordreisa og Skjervøy)
 - ◊ Turer av ulik vanskelighetsgrad i fire kommuner
 - ◊ Oppstart 15.mai og avslutning 31.oktober
 - ◊ Kartbrosjyre der alle turer er markert deles ut til alle husstander i regionen i forkant av sesongen.
- ◊ Hvert turmål har sin unike kode på et laminert ark som legges ut i forkant av sesongstart.
 - ◊ Etter gjennomført tur kan koden meldes inn på turkassetrimmens egne nettside (www.utinord.no) der man først registrerer seg
 - ◊ Årets turer er beskrevet med tekst og kart på nettsida (www.utinord.no)
 - ◊ Ut i Nord-turene er også beskrevet på www.ut.no der GPS-filer (gpx-format) kan lastes ned til egen GPS.
 - ◊ Ved de fleste av turmålene settes det etterhvert opp egne postkasser med bok og turkodekort.
 - ◊ For de som ønsker å utvide sesongen, drar Nord-Troms Friluftsråd i gang Julesprek i desember.

Mer om denne på www.utinord.no

Av Hugo Tingvoll, leder i Nord-Troms Friluftsråd

På veg fra Klubben/Beaski i Kvænangen. Foto: Trond Østvang

Alle foto: Stian Kvalvik

Norsk Folkehjelp, alltid til tjeneste!

Nina B. Cheetham // Lisbeth Johannessen

Året 2019 var bare to dager gammelt da Troms ble rammet av årets første rasulykke. Et snøskred i Blåbærfjellet i Tamokdalen tok 4 skiløperes liv denne dagen. Gjennom dagene som fulgte fikk vi et lite innblikk i hvor mange frivillige og offentlige deltakere redningsarbeidet i en slik ulykke mobiliserer. Vi fikk se intervjuer av ledere både i Røde Kors og Norsk Folkehjelp, de kunne fortelle om lange og krevende dager i fjellet.

Frivillige bruker store deler av sin fritid til dette ofte risikofylte arbeidet. De stiller på kort varsel, klare til å hjelpe når ulykken er ute.

Jeg har vært nysgjerrig på hvordan Norsk Folkehjelp (NF) jobber for å rekruttere sine medlemmer, trene på redningsaksjoner under ekstreme værforhold i vintersesongen, og hvordan de organiserer seg slik at de på kort varsel kan mobilisere store redningsstyrker. Hva med forebyggende arbeid?

Jeg fikk en hyggelig prat med Stian Kvalvik som jobber som det Norsk folkehjelp kaller fagleder. Det er i det sivile liv, når han er på sin «ordentlige» jobb er det som assisterende avdelingsleder for AMK sentralen på UNN.

Han forteller at aktive medlemmer i NF teller ca. 60 personer. Av disse utgjør skredgruppa ca. 30 personer hvorav 8 -10 jobber som fagledere. Faglederne er de første som blir alarmert ved en redningsaksjon/skredulykke. Som fagleder har du ansvar for å gjøre en risikovurdering av omfanget og risikoen ved ulykken og deretter kalle ut flere mannskaper ved behov. Ved en redningsaksjon av det omfanget som i Tamokdalen i januar ble det brukt ca. 1000 timer frivillig innsats. Folk tok fri fra jobb i flere dager, ca. 15 – 20 personer arbeidet i skredet 8 timer pr. dag. Det står det virkelig respekt av.

Vaktordningen er frivillig og medlemmene har sekken pakket, klar til innsats. Fagledere har vakt på ukesbasis, alt er basert på frivillighet. Samarbeidet med

Røde Kors og Norske redningshunder er godt og ved utrykninger går de samarbeidende organisasjonene inn som ett team. De har en felles plan ved ulykker, og redningsaksjonene er alltid ledet av politiet.

For å være forberedt til de ulike scenarioene som kan oppstå, arrangeres øvelser for medlemmene ca. en gang/mnd. I tillegg arrangeres det kurs for å utdanne frivillige til skredredningsaksjoner. Øvelsene gjennomføres som ulike scenarioer med ulike momenter av innsatsen, som deler av et redningsarbeid. En fullstendig øvelse krever for mye organisering, derfor er denne måten å trene på mest effektiv. På NF sitt kontor/lager i Strandveien har organisasjonen alt som trengs for å kunne komme seg ut i terrenget og kunne drive en forsvarlig redningsaksjon.

Forebygging er en viktig del av redningstjenestens innsats. Mange av Norsk Folkehjelps mannskaper er aktive friluftsfolk og er ute på tur i det daglige. Mange er også med på å melde inn observasjoner av

skredfare i terrenget. Dette blir brukt til å lage gode skredfarevarsler på Varsom.no.

Norsk folkehjelp jobber aktivt med å rekruttere nye redningsmannskaper. Spesielt friluftinteresserte mennesker er ønsket inn. Dette er mennesker som er turvante og som har erfaring med å ferdes i fjellet. Interessen for friluft er en god ballast når man skal bli redningsmannskap. I tillegg til interesse og personlig turerfaring får alle mannskaper utdanning innen førstehjelp og redning før man blir godkjent som redningsmannskaper.

Skredmannskaper har en tilleggsutdanning i tillegg til å være redningsmannskap.

Å være redningsmannskap handler mye om interesse, men også om det sosiale. Alle medlemmer og mannskaper i Norsk Folkehjelp er frivillige. Dette innebærer at vi har fokus på det sosiale, personlige relasjoner og utvikling for den enkelte. Sosiale aktiviteter er en stor del av drivkraften til våre frivillige mannskaper.

Rostahyttene

Oversiktsbilde vinter: Foto TT

Av Lisbeth Johannesen og Jorunn Mørkved

Tanken om et hyttenett fra Kilpisjärvi til Torneträsk gjennom indre Troms var kastet fram av tidligere formann og styremedlem i Tromsø og omegn Turistforening, Gunnar Dåbakk. Det var allerede kjøpt inn ei jaktbu ved Goldjavre og ei øverst i Signaldalen som en start på ruta. Sammen med generalsekretær i DNT, Toralf Lyng, ble det gehør for å fortsette å bygge ut hyttenettet. Lyng var en stor pådriver for å finansiere utbyggingen, hovedsaklig ved midler fra Arentz legat.

Et naturlig nytt stoppunkt ville da være i Rostadalen. Hvem som har pekt ut beliggenheten skal være usagt, men hytta, og etter hvert hyttene, ligger på en fin elvebrink mot Rostaelva, der den begynner sin ferd fra snaufjellet og ned Rostadalen.

Plantegninger av hytta ble utarbeidet av DNT v/C. Brevik i 1963, så det har nok tatt

tid å få alle tillatelser i havn. Men fra 1. januar 1965 gjelder festekontrakten mellom Målselv Herred og Den Norske Turistforening. Kontrakten gjelder tomt til ubetjent turisthytte, Likkamo-112/1.

Den eldste hytta så helt annerledes ut enn den gjør i dag. Da den først ble tatt i bruk, var inngangen i den østre delen, via vind-

Rostadalen og Høgligga

fang og vedlager. Oppholdsdelen var delt i nesten to identiske rom med ovn, spise-plass, kjøkkenkrok og fire køyeplasser. Videre var det dør inn til neste avdeling som hadde de samme fasilitetene. Denne døra mellom de to rommene kunne låses av slik at tilsynet kunne ha det innerste rommet som «sitt» rom. I realiteten ble det da tilgjengelig bare fire brisker for vanlige hyttegjester som ville benytte hytta. Dette skapte stor misnøye blant publikum, og etter ganske kort tid ble det bestemt at det ikke skulle låses mellom de to rommene

Rostahytta ble svært populær, og allerede etter få år ble det besluttet å bygge om hytta og utvide antall senger. I tillegg ble det bestemt at det skulle bygges et annekset med seks sengeplasser. I 1973 ble festekontrakten utvidet til å omfatte rett til å sette opp og ha stående annekset til Rostahytta, datert 7. november 1973.

Det var en del diskusjoner om plassering av annekset pga. isgang fra elva; Det hadde skjedd et par ganger at isen hadde blitt skjø-

vet innover platået på østsida av hytta. Bekymringen for isgang ble ikke tatt til følge. Byggekomite bestod av Hansten Stenvold, leder, og Carl M. Ellingsen. En tredje person var også i komiteen, men hvem, vites ikke. Planleggingen og nødvendige tegninger, tillatelser, materialbehov ble forsert for å kunne foreta frakt på vinterføre, noe som var avgjørende for Forsvarets transport. Allerede i 1982 ble annekset utvidet med to sengeplasser.

Byggmester var Hans Stenvold fra Dividalen som også har stått for byggingen av flere av de gamle hyttene, omtalt i fbm beskrivelse av de andre eldste hyttene. Populariteten til Rostahyttene fortsatte å øke, og det ble besluttet at kapasiteten på Rosta skulle økes nok en gang. Som en gave til medlemmene i forbindelse med 100-årsjubileet i 2007, ble det satt i gang bygging av Jubileumshytta, som virkelig har gitt et stort tilskudd til overnattingskapasiteten. Saltdalshytta leverte byggesettet tilpasset vårt behov, og Trond Pedersen sto som

Dugnadsfrokost

Harald Bohne og Bernt Løvli graver hull for søyler

Gravemaskina var i flittig bruk. Ole Wille ved spakene

Grunnsteinene snart på plass

ansvarlig byggeleder. Dugnadsviljen var formidabel. Frivillige dro til fjells på fredagskvelden, jobbet 35-40 timer og dro heim søndagskvelden.

Det lå et godt planlagt dugnadsarbeide bak. Nærmere 60 personer var involverte. Et svært godt dugnadsmiljø ble skapt, og folk viste en glødende interesse for arbeidet. Det var mange firmaer som ga gode rabatter og annen sponning. I tillegg til «fotfolket» stilte Forsvarets 339-skvadron opp, de jobbet både på bakken og i lufta. Daværende leder i TT, Jorunn Fleten, sa i takketalen ved innvielsen av hytta: «Dette må være norgesrekord i dugnadsarbeide».

Og 30. oktober sto hytta der, fiks ferdig. Festen ble både høytidelig og minnerik. DNT var representert ved styreleder Sverre Larsen, og det var representanter fra Målselv kommune og fra fylkeskommunen. Et høydepunkt var da et helikopter landet med stramme dugnadskarer fra 339-skvadronen.

I 2018 kom et nytt tilskudd på Rostatunet. Det nye uthuset rommer både vedsjø og hundebu. (Se omtale i Fjellvåken nr 3 2018)

Sonja Lindrupsen, som er nåværende tilsyn på Jubileumshytta sammen med mannen Arne Steinar, skryter av hyttas beskaftenhet. Den er lett å holde i orden, på tross

Mot Isdalen og Moskángáisi

av at den er en av de mest besøkte hyttene til TT. Den er mye benytta av barnefamilier, og skoleklasser kan booke seg inn. Inntil vintersesongen 2016-17 var den vinterstengt. Fra nå av vil «annekset» være stengt i vintersesongen.

Beliggenhet

Hyttene ligger flott til ved inngangen til snaufjellet, godt tilgjengelig fra mange kanter og lett vint adkomst fra nedre del av Rostadalen. Da det var nybyggere på Likkamoen, på slutten av 1930-tallet, ble det startet opp et vegprosjekt på nordsida av dalen. Denne vegen ble aldri fullført, men det var kjørbart med bil et godt stykke innover fra Tverelvmø. Senere ble det anlagt en skogsbilveg på sørsida av dalen opp til Likkamoen med gangbru over elva. Da de store sørpeskredene gikk i mai 2010, ble denne vegen uframkommelig for en periode, og da ble den gamle vegen på nordsida ryddet og tatt i bruk som gangsti. Skogsbilvegen fra Inset på sørsida av dalen

er for lengst reparert, og for ei bomavgift, kan man kjøre helt inn til Likkamoen. Da er det ikke mer enn ca. fem kilometer å gå opp til Rostahyttene.

Tilgjengelighet

Når adkomsten til hyttene har blitt så enkel, har tilgjengeligheten for små og store gjort at mange søker opp til Rostatunet. Hyttene er et fint utgangspunkt for turer i mange retninger oppover den vide dalen, det være seg innover dalen mot Storrosta, over mot Sverige og Pältsastugan, oppover mot Dærta over Aslat og Buossir, eller inn gjennom Isdalen mot Gappo. Det er fine fiskemuligheter både i Rostaelva og i mange vatn omkring. Fra gammelt av er det mange historier om fiske og fangst i området som var en viktig attåtning og tilskudd til hushold både i Rostadalen og i Signaldalen.

Sjeldne planter og de store rovdyrene våre er observert i fjellene som tårner seg opp rundt dalen, Likkafjellene i sørvest og Moskanmassivet i nordøst.

Rostahytta og gode minner

Rostahytta, ja for det var bare en hytte de første årene av min «fjellkarriere».

Min første skitur til Rostahytta, 25. januar 1969, ble samtidig starten på et aktiv fjellliv sammen med Hans og etter hvert våre to gutter.

Turen startet da fra Tverrelvmo, helt til hengebrua over Rostaelva kom og gjorde turen adskillig kortere.

Nu kan vi bare mimre om den gang vi hadde matpause på Likkamo, som oftest i den gamle utløa med tak og bål plass. Bruer fantes ikke, og sommerstid måtte vi balansere over store steiner for å komme over Trollelva. De første årene var det en sterk pappa som bar ungene over.

Det er nesten utrolig å tenke på at eldstemann, så vidt fire år, gikk sjøl hele veien fra Tverrelvmo. Om minstemann var lettere enn sekken var avgjørende for hvem som bar barn eller sekk.

Det ble en del bålpauser undervegs, og fram kom vi.

Jeg husker også et spesielt møte med en gammel same, Mattis, som kom ruslende. «Kem er de» spurte han og pekte på guttene som satt ute på trammen. «Hvordan kom de hit?». Jeg bare pekte på sekkene og sa at store bror gikk sjøl og lillegutt ble båret opp. Så sa han ikke mer, og det var min tur å spørre hvor han kom fra. Han svaiet ut med armen, «derfra». Javel Ikke hadde han sekk, men litt tørkakjøtt hadde han innunder kofta. Mattis var ofte på tur i Rostadalen, på Tverrelvmo hadde han en overnattingsplass i uthuset, der hadde han sin sovepose.

Siden den gang ble det bygget en skogsbilvei på andre siden av Rostaelva og så kom hengebrua over til Likkamo. Det at veien ble kortere, gjør at flere barn kommer til Rostahytta. Det er fint å oppleve. Brua over Trollelva har også gjort turen greiere å gjennomføre.

Flere hytter har det blitt, og det er god plass til alle. Gamle Rostahytta har blitt nesten ny inne og tåler mange år framover å ta imot glade fjellvandrere.

Hyttene på Rostatunet ligger fint til, det er lett å komme helt inn i fjellverden, og det er mange turer som går derfra i alle retninger, så kort eller lang man vil.

Omkring tunet er det mye spennende å finne på for barn (i alle aldre).

Ettersom guttene våre ble større, gikk turene fra Rostahytta lengre innover. Gjensyn med bål- og telt plasser ga gode minner og liv til seinere turer. Nu er det neste generasjon som får legge minnespor etter seg i Rostadalen.

Av Hermien Prestbakmo

14. – 16. mars 2018

Seniortur med Senja Turlag

Melding på telefonen tidlig på morgenen onsdag 14. mars: Evelyn informerer om nysnø, vindstille, skyfri himmel og minus 14 grader ved Altevasshytta. Hun har dratt opp dagen i forvegen og er alene på hytta.

Jeg gleder meg. Konstaterer at det på grunn av kulden var riktig å flytte denne seniorturen fra forrige uke og fram til i dag. Dette blir fint.

Vi har felleskjøring de elleve milene fram til Altevatn. Reynir kjører. Har med meg og Ina pluss tre par fjellski og tre fullpakkede pulker. Stemninga er god.

Vi møter de andre på Altevasshytta. Evelyn opptrer som hyttevert, ønsker velkommen i ytterdøra og tar imot bagasjen vår. Så er vi samlet alle tolv turdeltakerne. Kaffen er kokt. Praten går uanstrengt. Vi spiser lunsj og gjør klar for skitur. Et par personer velger bort dagens tur og blir igjen på hytta.

I klarvær, med sol og silkeføre beveger vi oss mot Koievasshytta. Foran oss ligger et hvitt fjellandskap badet i vintersol. Toppene utgjør en skarp kontrast mot den blå himmelen. Vi har ettermiddagssola i ryggen og kjenner at den varmer. Skiene sitter i motbakkene. Vi får god fart i utforkjøringene. Og vi nyter turen.

Omsider ser vi bua. Noen i følget velger å snu her. De øvrige fortsetter fram til Koievasshytta, som ligger plassert på en liten høyde. Et flott lite krypinn med ovn og overnattingsmuligheter for 2-3 personer.

Etter et kort stopp returnerer vi til Altevasshytta, hvor det blir fiskesuppe til fellesmiddag. Ina imponerer med selv fisket fisk til hele selskapet. De øvrige ingrediensene blir hentet fram fra sekkene. Vi nyter maten. Deretter overtar oppvaskjengen. Alt fungerer.

På kveldstid får vi oppleve stjerneklar himmel med masse nordlys. Det er kaldt, og

temperaturen synker til minus 21 grader om natta.

Vi går tidlig til sengs og er tidlig oppe neste morgen. Knut Harald har allerede fyrst og sørget for at hytta har fin temperatur. Etter frokosten blir utstyret pakket ned i sekker og pulker. Hytta blir ryddet og klargjort for de som måtte komme etter oss.

Temperaturen har steget til minus fjorten. Det er vindstille og flott skiføre når vi starter mot Gaskas. Altevatnet er mye nedtappet, og lite snø utgjør en viss fare for ski og pulker og for mennesker. Vi velger derfor å følge isfiskeløypa et stykke forbi Livatnet. Deretter følger vi myrene mot nederste del av Luotnajokka, før vi runder av opp mot hyttene.

Underveis har vi en god pause hvor vi inn tar medbrakt niste og varm drikke, og vi nyter den storslåtte naturen rundt oss.

De fleste av deltakerne får plass på gammelhytta. Tre personer tar inn på nyhytta hvor det fra før av bor to karer fra henholdsvis Stavanger og Holland.

Så følger vannhenting, fyring, klesskifte og en liten «kommar». Vi samles på gammelhytta, slapper av og praten går livlig.

Så er det festmiddag. Ingredienser til forrett, hovedrett og dessert er plassert på kjøkkenbenken. Dagfinn har tatt hovedansvaret for hovedretten som er elggryte. Han er jeger og stiller med kjøtt fra «egenskutt» elg. Tilbehøret som vi andre har fått beskjed om å ta med, vitner om at her blir det skikkelig festmat.

Forrett og dessert ordnes. Bordet pyntes. Samtlige deltakere er aktivisert. De to karene fra Stavanger og Holland inviteres og inkluderes i selskapet.

Så er alt klart. Vi kommer til et bord dekket og pyntet til fest. Tallerkener, bestikk, glass, servietter og lys. Bodil har med små trebriketter av einer. På disse er det brent inn navn på den enkelte deltaker samt inskripsjonen «Gaskas 14. – 16. mars 2018».

Brikettene brukes som bordkort og fungerer som underlag for forretten. Den består av avokado med rømme, løk, laks og rogn. Nydelige farger og svært god smak.

Lukta av hovedretten har vi alle kjent under tillagingen. Vi forsyner oss. Det blir stille en stund. Så begynner damene å spørre etter oppskriften. Er det mulig å få den? Tja???

Så til desserten: Creme Brulee i små skåler. Det går an – også til fjells. En perfekt avslutning på et utsøkt måltid.

Neste dag returnerer vi til Altevasshytta. Samme gode været og samme gode føret. Og matpause på samme sted som på turen innover. En liten pause på Altevasshytta før bilturen heimover blir en fin fellesavslutning på turen vår.

Turdeltakerne var i alderen 65 til 82 år. Opplevde vi alderen som noe problem? Kjente vi på eller klaget vi over kunstige hofter? Skjeve og onde rygger? Onde knær? Leddgikt? Verkende fingre? Kols? Trøblete føtter? Kjente vi noen ondter?

Ikke noe av dette virket som hindringer for fjellturen vår. Bare takknemlighet over å få oppleve turen og naturen, glede over å kunne være ute og være i aktivitet, samt samhold og vennskap som ga trygghet i gruppa. Alt dette som ga grunnlag for spørsmålet: Når og hvor går neste tur?

Tekst: Karin-Ann Eriksen

Foto: Ina Aanesland

Spennende men trygg overgang til DNT ung

I løpet av 2018 har flere av Barnas Turlagene i Troms Turlag satset spesielt på turer bare for de største barna i BT, i aldersgruppen 10 år og opp til 15. Noen ganger med foreldre – andre ganger uten.

Dette er en svært viktig gruppe å legge til rette for, for å motivere til fortsatt turlyst og felles turopplevelser med andre barn på egen alder. Disse barna opplever nemlig ofte

å være for store for de tradisjonelle BT-turene og fortsatt for unge til DNT ung-turene. Dersom vi ikke legger til rette for nettopp denne gruppen, er det stor risiko for å «miste» dem.

Høsten 2018 gjennomførte BT Tromsø tre langhelgeturer bare for disse, de største barna i BT og deres familier. Og en helgetur uten foreldre!

Først ut var vakre Reisadalen 13. – 16.

september, med fast opphold på Ovi Rashiin. Elvebåttur til Mollisfossen, dagsgåtur til Sarafossen og deltakelse på høytidelig offisiell åpning av historisk vandrerrute i Reisadalen, med blant annet fellestur til Sieimma i regi av Nordreisa Turlag.

Neste tur var supertøff høsttur 4. - 7. oktober til Steindalsbreen i Lyngen med fast opphold på Steindalshytta og to fantastiske

(10-12 timers) dagsturer til og på breen, med stegjern, isøks og i tau (med sertifisert brefører så klart)!

Og til slutt foreldrefri langhelg til Trollvassbu 17. - 19. november, med to «gamle» BT-turledere og tre DNT-ung med-turledere. En herlig tur med flotte barn i alderen 9-13 år – godt humør og høy stemning fra start til slutt, og absolutt ingen for-

eldre eller hjemlengsel! Stikkord for denne helgen: Bli kjent, nye turvenner, å mestre turlivet uten foreldre, å ta ansvar for seg selv og å hjelpe andre, vedsanking og bålpyring, kart og kompass, refleks-rebus-løype, hyttekos og underholdning!

En fantastisk turhøst for de største BT-barna og deres familier. Vi håper og

ønsker å fortsette denne satsinga videre, og inviterer flere turledere med, som ønsker å legge til rette for eventyrlige turer for nettopp denne aldersgruppen!

Takker for en flott turhøst med de største barna i BT og deres familier.

Tekst og foto: Tine Mikkelsen, BT-turleder.

Ungdommens Turlag Balsfjord

Ideen om å starte opp et nytt tilbud dukket opp helt på tampen av 2018.

Situasjonen var slik at leder Tine Stormo og kasserer Bente Anita Olsen i Barnas Turlag Balsfjord skulle trekke seg fra sine verv da barna hadde vokst fra dette tilbudet. Barnas Turlag Balsfjord ble startet opp i 2015 av blant annet de to initiativtakerne, og gjennom disse årene har vi hatt fine og givende turer og aktiviteter sammen med både barn og voksne. Det var litt vemodig å skulle slutte å legge til rette for fritidsaktiviteter for barn, og vi kjente at vi hadde lyst til å fortsette med en annen type tilbud og da for ungdom. Vi tok en prat med våre barn i alderen 10-14 år for å høre om interessen var tilstede her. Ungene var motiverte og da var det bare å sjekke ut mulighetene videre. Etter en telefon til vår koordinator Mia Kanstad Kulseng var vi selvsagt full av iver og pågangsmot til å starte opp med jobben. Tine sin mann Dag-Arne ble også med på laget og da var det bare å starte opp.

Vi ønsker å legge til rette for turer og akti-

vitet i aldersgruppen 10-15 år. Dette er de største barna i Barnas Turlag og de minste i DNT ung. Navnet på gruppen ble bestemt til å være Ungdommens Turlag Balsfjord, som også vår egen facebookgruppe heter. All vår aktivitet er kun for betalte medlemmer av DNT og vi har påmelding til alle våre turer via Sherpa. På alle turer må det være med en forelder som er ansvarlig for ungdommen. Vi er i skrivende stund kommet til midten av februar 2019 og vi har gjennomført to turer. Allerede kan vi se en flott gjeng med ungdommer som har fin kontakt seg imellom. Turplanen for året har vi satt opp etter ungdommens eget ønske som innebærer både kino, skitur, helgetur til Sommarøy i telt med kajakk, topptur og helgetur til Gappo mm. Vi gleder oss til å jobbe videre med ungdommen 😊

Med hilsen Tine og Dag-Arne Stormo og Bente Anita Olsen/ Ungdommens Turlag Balsfjord

Det er viktig å se på kartet hvor en skal gå

Tromsø Skyline - et eventyr i høstdrakt

3 voksne og 5 barn tok fatt på denne fantastiske turen lørdags morgen. I tykk og spennende tåke begynte vi vandringsen opp Kaldslettstien, på jakt etter sola som vi visste var der oppe en plass. Etter en rask vannpåfylling ved demningen og en liten stopp ved «Fjørtoft-hytta», kunne vi bryte ut av tåkehavet og ta lunsjen rett over skoggrensa. Ingenting smaker vel bedre enn litt «rett i koppen-suppe» når man kan se toppene på Kvaløya og veien videre innover Sollidalen. Barna fikk utdelt hvert sitt kart da turen startet slik at de hele tiden kunne orientere seg og følge med på hvor vi var.

Turen opp Sollidalen til Bønntuva byr ikke bare på storslagen natur og nydelig utsikt, men også et rikt dyreliv. Under lunsjen så vi en flott ørn som sirklet over oss og barna fanget flere fjellgresshopper som de studerte nærmere før de ble sluppet fri. Men høydepunktet var å se hissige lemmen på nært hold. Barna gikk som noen helter og selv Lars Monsen hadde nok fått svetteperler i panna om han skulle holdt følge med dem.

Med solskinn fra knallblå himmel og t-skjorte-temperatur kunne vi ikke valgt et bedre tidspunkt for denne turen.

Målet for lørdagens etappe var Litjevatnet bak Røde Kors-hytta. Vi kom frem dit 7 timer etter at vi startet. Det var ikke flust med gode og slette plasser å slå opp teltene, men er man på tur tåler man litt ujevne underlag. Middagen ble inntatt rundt bålet, og den smakte nydelig. Barna lekte og koste

seg med klatring på steiner og utforskning langs vannkanten før lørdagsgodteriet ble tatt frem. Når man er på tur, har man muligheten å gjøre ting litt annerledes og vi lagde «s'mores» og popcorn på bålet. Det ble fort stille i teltene når barna tok kvelden. Og når de hadde lagt seg, kunne vi voksne kose oss rundt bålet mens nordlyset danset over himmelen.

Søndagen pakket vi teltene og bevegde oss ned mot tåkehavet i Tromsdalen. Heldigvis hadde vi det ikke travelt med å komme oss ned, så tåken hadde forduftet før vi kom til Dalheim hvor vi hentet Turbokoden. Vi gikk

videre til «gutta på skauen» for å fyre bål og grille pølser til lunsj. Barna spikket, klatret i trærne og tegna kart. Siste etappe ned til kirkegården i Tromsdalen var det mange slitne bein, men det hjalp godt på å synge Turbosangen.

Alle var vi enige om at dette var en fantastisk tur som vi må gjenta til neste år. Ikke nøl med å melde deg på når påmeldingen blir lagt ut. Har du noen spørsmål om turen er det bare å kontakte turlederne Camilla, Ingrid og Fredrik.

Tekst og foto: Ingrid Aunegård

Din veiviser til de fineste skiturene i og rundt Tromsø

Gjennom fantastiske bilder, flyfoto, kart og tekst blir du inspirert og finner turen som er akkurat passe for deg. Alle turer har presise fakta om tidsbruk, parkering, startsted og vanskelighetsgrad. God tur!

ORDINÆR PRIS 395,- / MEDLEMSPRIS 335,-
MEDLEMSPRIS UT APRIL MÅNED!

Selges i våre lokaler i Kirkegata 2.

299,-

KVALØYA • TROMSØ FASTLAND • TROMSØYA • RINGVASSØYA • VANNØYA • MALANGEN • LYNGEN

Karibu i Lakselvdalen

For et par år siden mottok Troms Turlag en testamentarisk gave etter Kari Wilhelmsen, et aktivt turlagsmenneske gjennom en årrekke. Gaven består av hytta «Karibu» i Lakselvdalen i Balsfjord kommune, pluss et stort (ja virkelig stort) pengebeløp. Det var en storslått gave, og man kan bli fylt med både ydmykhet og respekt for den avdøde når man får noe slikt.

Derfor er det viktig, både for Turlaget sjøl men også i respekt for at gaven forvaltes på best mulig måte, at man gjør et grundig arbeid med tanke på hvordan dette skal komme til anvendelse.

Turlaget har derfor nedsatt ei arbeids-

gruppe som arbeider med å lage en slags «masterplan» for hvordan området skal brukes. Dette utvalget har hatt flere møter internt, vært på befaring, hatt møter med Balsfjord kommune, snakka med grunneieren i området og hatt samtaler med byggeteknisk/reguleringssteknisk ekspertise. Denne masterplanen må så behandles av styret som så må bestemme hvordan dette skal tas videre.

Det er ei fin lita hytta i skogen, ikke langt fra Lakselva, ca. 70 kilometers kjøring fra Tromsøbrua. Dessverre er bjelkelaget som bærer hytta oppå grunnmuren, råttent. Hytta må derfor rives før man evt. setter opp noe nytt, kanskje på den samme grunnmuren. Men i stedet for å begynne å tenke

hyttebygg med en gang, har utvalget fokusert på hvordan man kan bruke området her på best mulig måte.

Da er det slik, at i Den Norske Turistforening og i Troms Turlag, er det ønsker – ja kanskje til og med strategier – om at man nå må lage tilbud for folk med funksjonshemninger, såkalt universell utforming. Dette området ligger glimrede til for et slik hytteanlegg, nært vei og med god adkomst, ei tomt som gir gode muligheter for slik tilrettelegging og en natur rundt hytta som kan brukes på en variert måte (fiskeelv, lysløype, bærplukking, aktivitet). I tillegg til dette vil hytta også være ideell for barne- og familieaktivitet, for veterangruppa, som kurssted osv. Og så kan den jo brukes som ei «vanlig» turlagshytte også; det er jo ikke langt til både fjell og hei.

Utvalget er knapt kommet i gang med arbeidet, men vi har som målsetning at i løpet av våren/forsommeren skal vi ha ei skisse klar, og at denne så kan behandles i Turlaget. Noen ganger kan man kanskje synes at arbeidet går sakte framover, men her gjelder det å skynde seg langsomt. Siden dette blir et noe annerledes konsept enn ei

vanlig turlagshytte på fjellet, er det viktig at arbeidet gjøres grundig og at ideer får modnes før de realiseres. På den måten kan kanskje gaven brukes på en måte som gjør Turlaget relevant også for nye brukergrupper. Det kan være en fin måte å hedre minnet til Kari Wilhelmsen.

Tekst og foto: Arne-Wilhelm Theodorsen

Kari Wilhelmsen

Kari Wilhelmsen kom som fersk meteorolog til Tromsø i 1965 og ble den første kvinnelige meteorolog på Værvarslinga. I 1988 ble hun fagsjef for Værvarslinga i Tromsø og på Svalbard.

Oslojenta ble i byen hele sitt yrkesaktive liv. Hun hadde to store interesser: Fag og friluftsliv. Hun var glad i faget sitt og hadde stor interesse for meteorologisk forskning. Kari likte seg godt ute i naturen. Hun hadde flere verv i TT, bl.a som turlleder, og hun deltok ivrig på dugnader.

Kari fikk Parkinsons sykdom da hun var i femtiårene, men hun lot seg ikke hemme.

Hun døde i 2014, 78 år gammel.

Turbo-Monica

Av Jorunn Mørkved

**Monica Mikalsen er ekte trondheimsjente,
bosatt i Tromsø i 30 år.**

Møtet hennes med TT kom i forbindelse med ei familiehjel på Trollvassbu for 17 år sia. Der var også Arnulf Sørum. Han og Monica hadde felles agenda, og sammen sørget de for mere fart i Barnas Turlag.

Monica og Arnulf hadde stor forståelse for at unger liker utfordringer. Og spennende turer ble det etterhvert: I tillegg til helt lokale turer, inviterte de til Breturer, snøhuleturer og astronomiturer til Skibotn. Disse turene ble svært populære, Skibotn-turen ble et skikkelig trekkplaster, med venteliste, som det ennå er den dag i dag.

På et tidspunkt fikk Monica nyss om en nedlagt leir ved Jægervatn i Lyngen. Man så muligheten for at dette kunne bli noe for Barnas Turlag. Kort fortalt: Støttesøknader ble sendt til DNT og diverse stiftelser, pengene trillet inn, naustet ble reparert, nytt kjøkken og to lavvoer ble bygd, klatreborg, badestamp, leker, livvester, sit-on-top-kajaker og annet nødvendig utstyr ble innkjøpt. Turboleiren var en realitet og ble et samarbeidsprosjekt mellom BT og Lyngen kommune.

Det ble vanskelig med oppfølging pga mye sig i grunnen, og nå ligger Turboleiren dessverre litt brakk, og venter på at noen vil engasjere seg.

Nye søknader ble sendt fra BT, og penger kom inn fra forskjellige instanser. Det ble innkjøpt kajaker, tørrdrakter og andre nødvendigheter. Samt en kajakkhenger. Man startet med «kajakk-lek» for BT og DNT-ung. Takket være Tromsø kommune kunne man ha utstyr i Hamna-naustet på Tromsøya. Der har Tromsø kommune og BT mange felles kajaker, og de deler på utstyret. Samarbeidet mellom DNT-ung v/Mia Kanstad Kulseng og Tromsø kommune v/

Fritid (Avd for idrett og kultur) er fruktbart.

Ettersom morsrollen har fått en annen karakter, har Monica tatt ansvar for å få voksne folk opp av godstolen. Nå er det Turutvalget som gjelder. Og det er ikke alltid enkelt å skaffe turledere til et stort antall turer i TT s regi. Det er faktisk sånn at dersom man ikke finner turleder til en tur eller flere, tar Monica ansvar og stiller opp sjøl. Onsdagsturene har blitt populære; det er mange som setter pris på en ettermiddags-/kveldstur sammen med andre. Når dette bladet går i trykken, har hun bl.a arrangert en overnattingstur i telt på Tromsøya. Man trenger vel ikke dra langt til fjells for å sove i telt?

«På tur med Monsen» sommeren 2018 ble en suksess. Også her stilte Monica opp. Sammen med Svanhild Dalberg hadde hun ansvaret for bespisning både på Gappo- og Goldahyttene. Hun stilte også som «pakkesel» noen ganger da det var nødvendig.

Det er ikke bare ute i friluft at Monica har gjort en innsats for TT. Hun var nestleder i styret i en periode, har vært medlem av valgkomiteen og i dag er hun i Turutvalget sammen med mange andre dyktig medhjelpere.

Hvorfor så mye blest om Monica? Det er jo så mange som står på for TT og som fortjener omtale og gode ord.

At det ble Monica denne gangen har sin gode forklaring: Foreninga «Friluftsliv for alle» deler hvert år ut en pris til en person i Norge som har stått på i friluftslivets tjeneste. Monica ble en av de tre nominerte til tittelen Årets Ildsjel 2018. Det ble ingen førstepris, men hun fikk 10 000 kroner. Disse pengene har hun gitt til Barnas Turlag til prosjekter som de selv velger.

Monica ønsker ikke blest om sin person, vi måtte tigge pent om dette intervjuet.

Fra breturen. Foto: Tine Mikkelsen

Smånytt

Fjellsportgruppa har skiftet navn – DNT Fjellsport Troms.

Barnas Turlag Balsfjord, Senja og Tromsø vil fra i vinter dele opp turtilbudet til små og større BT-ere. Aldersspredningen på de mindre og større barna er for stor til å gi et interessant tilbud til alle, og disse lagene vil nå

fra i vinter gi et eget tilbud til de største. BT Senja har foreløpig ikke skilt ut turene fra det vanlige BT-programmet, men de har differensiert turene til ulike aldersgrupper.

Senja Turlag har opprettet et ukentlig turtilbud, «aktiv i 100», til veteraner i tillegg til mer krevende turer for gruppa 60 +.

Forsida: På tur fra Gappo mot Paras. Foto: Oddvar Hagen

Vi ønsker alle velkommen innom Turlagskontoret til en hyggelig prat

Neste nummer av Fjellvåken kommer ca. 11. juni 2019. Stoff til Fjellvåken nr. 2, 2019 må være hos oss innen 15. april.

I redaksjonen Jorunn Mørkved, Lisbeth B. Johannessen og Nina Cheetham

- ◆ E-post: troms@dnt.no
- ◆ Hjemmeside: www.troms.dnt.no
- ◆ Nå er vi også på Facebook. Troms Turlag – DNT.
- ◆ Redaksjonen i Fjellvåken ønsker stoff fra Turlagets medlemmer. Manus kan sendes til Turlagets adresse.
- ◆ Adresseendring meldes direkte til Turlagskontoret.

